

Következő számunk tartalmából

Szép este ígérkezik, ma hatalmas lesz a hold. Elliptikus pályája miatt olyan közel jön, mint legutóbb csaknem húsz éve, éjszaka olvasott róla a laptopján, a cikkben szerepelt mindenféle furcsa kifejezés, írtak oppozíciós fényzögről például, az mi lehet, meg a nap és a hold szembenállásról, de nem ez érdekelte, hanem hogy mennyire veszélyes a hold közelsége, többnyire katasztrófák történnek ilyenkor, szökőárak, borzalmak, súlyos bűnesetek, bár állítólag ezek a jelenségek nem magyarázhatók egyértelműen égitestek elhelyezkedésével, geológusok szerint teljes hülyeség a hold-magyarázat, nincs tudományos alapja. Feszültség viszont biztosan lesz, kiszámíthatatlan reakciók, szélső, zabolátlanság, hiszen a lélek ura közelít. Vagy úrnője.

(Egressy Zoltán: Hatalmas lesz a hold)

Azt tudják, hogy kezdetben vala a fúvós hangszer, vágott egy történetbe Bartók. Bizony. De sok ember buta volt a hangszerhez. Ezért főnököket neveztek ki föléljük, akik dobozokra kifeszített húrokon játszottak. Értelemszerűen ők voltak a vonósok. Vagyis maga, Stefi. Aztán az emberek rájöttek, hogy néhány tompa fejű még a vonós hangszereket sem képes megbízhatóan működtetni. Na, nem maga, ifjú úrhölgy, ezt igazán nem mondhatom. Nos, akik kihullottak a vonósok közül, azoknak a kezébe nyomtak két botot. Azzal üthettek bármit, amit értek. Őket hívjuk ütősöknek. Akik még ehhez is ostobák voltak, azoktól elvették az egyik ütőt, és azt mondták nekik, álljanak a többi zenész elé. Ők lettek a karmesterek. Úgy ám!

(Temesi Ferenc: A 48–56-os zongora)

„Mert maga is zenésznek készült egykor, Ambrus, ne tagadja most meg a múltat, többek közt a négykezesezéseinket, Elvira előtt, pár palack remek bor társaságában. Nálam, az egyik éppen félkészben berendezett lakásban, vagy magánál itt lent, a nagyjából minden kényelemmel ellátott házában, szelárnyékban, fák között, csillagok alatt. Balcsillagzat. De hiszen jól ismeri ezt a büntudattól átfűtött, mély halálvággyal átítatott, alig pár perces, pontosan 146 ütemnyi, technikailag nem különösebben igényes, de annál félelmetesebben szakadékokkal zsúfolt zongoradarabot, jól ismeri, Ambrus, ha máshonnan nem, az öreg Lisztről szóló nagy tanulmányomból. Nem színes zene ez, hanem tökéletesen pőre, a sírba meztelenül lökött halottak végső nyögései, sikolyai, szinte szellemhangjai, egy valamilyen bukott forradalom után keletkezett, eddig feltáratlan, roppant tömegsír gyászindulói...”

(Bán Zoltán András: Ballcsillagzat)

Liszt Ferenc (regényes) életrajza alkalmat kínált népszerű művészregény, népszerűséggel kacérkodó televíziós-filmsorozat megalkotására, magyar költők hazafias lelkesedéstől áthatott verseinek közzétételére, közöttük a nagyon fiatal Liszt Ferencet Vörösmarty Mihály jellemezte talán a leghívebben: mikor is a kötelezőnek tudott ünneplést úgy tudta máig tanulságos tartalommal megtölteni, hogy szó és zene egymásra utaltságát alakította kompozícióvá, miközben a romantikus (verbális és hangizenei) megszólalást tette szemléletessé és hallhatóvá, egyként játékba hozván a vers képi és tonális eszköztárát.

(Fried István: „Hírhedett zenésze a világnak...”)